

запно се изправя пред патетиката на собствената си смърт. Недоверчивият Захари беше предупредил: "... твърде странен ще бъде оня съвременник, който стисне очи пред тоя позор и извика френетически: "Да живеи България".¹⁷

Напълно осъществима в биографичното поле (в митопоетическия дискурс за мъртвите), палигенезата се натъква на непреодолими трудности в полето на мемоарното (в дискурса на оцелелите). И когато паметливото анонимно четене натрапчиво изисква не само втори Левски, но и втори (македонски) Ботев, Яворов и Силянов ще могат да му отговорят само с критично препрочитане на Захари. Зад разколебания образ на Летописеца прозира копнението по собствен текст, по правото на различие както в изписването на настоящето, така и в интерпретацията на миналото. Но това вече е друг разказ - разказът за невъзможната палигенеза, за отказа на първотекста да се появи... Разказът на Яворовите "хайдушки копнения".

17. Цит. съч., с. 97.